

สะดุดรัก น้องใหม่ หัวใจแต้มสี

อนันต์ ประกาศ

สะดุดรักก้อนองใหม่ หัวใจแต่มสี่

เขียนโดย : ลมพัดทราย

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของหอสมุดแห่งชาติ

ลมพัดทราย

สะดุดรักก้อนองใหม่ หัวใจแต่มสี่,- กรุงเทพฯ : 'ซาริน,

2552

232 หน้า

1. นวนิยาย I. ชื่อเรื่อง

895.913

ISBN 978-611-7077-03-1

บรรณาธิการอำนวยการ : อนันต์ ประภาโส

บรรณาธิการบริหาร : ศรีนยา พรหมคำ

ผู้ช่วยบรรณาธิการ : ภูษิต รอดดารา

กองบรรณาธิการ : ธนกร เนียมศิริ

ศิลปกรรม : สมาร์ทเฮด กรู๊ป

ออกแบบปก/ภาพประกอบ : โมริตะคุง

ขอขอบคุณ : คุณปรัชญา สิงห์โต สำหรับพอนด์ iannnnnPDF 2008

พิสูจน์อักษร : อมรรักษ์ เสนสาย

พิมพ์ที่ : บริษัท อัลฟา มิเลินเนียม จำกัด

'ซาริน สำนักพิมพ์

31/213 หมู่บ้านพฤกษาวิลเลจ 1 ต.บึงคำพร้อย อ.ลำลูกกา จ.ปทุมธานี 12150

โทรศัพท์ 02-192-3060 โทรสาร 02-192-3280 www.sipprapa.net

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด

108 ม.2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์ ต.มหาสวัสดิ์ อ.บางกรวย จ.นนทบุรี 11130

โทรศัพท์ 02-423-9999 โทรสาร 02-449-9560 www.naiin.com

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติการพิมพ์

คำนำ

ใครๆ ก็อยากเป็นน้องใหม่ โดยเฉพาะถ้าได้เป็นน้องใหม่ในมหาวิทยาลัยที่ตนเองใฝ่ฝัน ก็ยิ่งดี

ใครๆ ก็อยากมีความรัก โดยเฉพาะถ้าได้พบรักกับคนในสไตล์ที่ฝันไว้ ก็ยิ่งดีมากขึ้นเป็นสองเท่า

หากเราได้เป็นน้องใหม่ที่คณะในฝัน ได้พบเพื่อนใหม่ และมีโอกาสได้เจอคนถูกใจในคราวเดียวกัน...แหม...แค่คิดก็สุขใจแล้ว อีอิ

‘ชาริน สำนักพิมพ์ ภูมิใจเสนอนิยายรักแนว U - SERIES ซีรีส์ใหม่ล่าสุดเพื่อนักอ่านได้ซึมซับไปกับบรรยากาศการใช้ชีวิตของนักศึกษามหาวิทยาลัย...

พบกับเรื่องราวแสนสนุก ในบรรยากาศการรับน้องใหม่ และการเรียนในมหาวิทยาลัยศิลปะ แล้วร่วมลุ้นไปกับความรักของอาร์ติ และภาพพิมพ์ สองหนุ่มสาวในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ด้วยกันนะคะ รับรองสนุกแน่!!

ด้วยรัก

บ.ก.จีบ

1

บรรยากาศยามเช้าตรู่อริมน้ำ...

หมอกหนาจนมองรอบกายแทบไม่เห็นทิวทัศน์

แจ๊ค สวมเสื้อยืดแขนยาวสีขาว ห่อหุ้มร่างกายอีกชั้นด้วยแจ๊คเก็ต
หนังสีดำและผ้าพันคอสีเลือดนก สวมหมวกเบเรต์สีน้ำเงิน เขากำลังนั่ง
วาดภาพสีน้ำมันอยู่

ที่พื้นตรงหน้าของแจ๊คมีขาหยั่ง แคนवास และอุปกรณ์วาดรูป
วางอยู่มากมาย แจ๊ควาดภาพไปตัวสั้นไปเหมือนคนที่ทนอากาศหนาว
ไม่ไหว

กล้องถ่ายวีดีโอดิจิตอลกำลังจับภาพโคลอสอัฟเข้าไปที่ภาพวาด
ของแจ๊ค แล้วค่อย ๆ เลื่อนจากด้านบนลงมา เห็นปลายฟูกันกำลัง
ระบายสียอดหอไอเฟลที่ตั้งสูงตระหง่านอยู่ท่ามกลางม่านหมอก...

ภาพตัดมาที่ใบหน้าของแจ๊ค ท่าทางของเขาเวลานี้ดูหนาวสัน
จนแทบจะแข็งตาย ตัดสลับกับภาพเขียนของเขาไปมา

กล้องตัวเดิมกำลังบันทึกภาพวาดหอไอเฟลจากแคนवास แล้ว
ค่อย ๆ ถอยข้ามไหล่แจ๊คออกมา มุมกล้องกว้างขึ้นเรื่อย ๆ ในกรอบภาพ
มองเห็นแจ๊คหันหลังให้กล้องกำลังวาดภาพทิวทัศน์หอไอเฟลอยู่ใน
บรรยากาศหนาวเหน็บ เห็นผู้คนเดินขวักไขว่ไปมารอบ ๆ...

พลันมีเสียงแทรกเข้ามาจากด้านหลัง

“ตุ้ย!!! ตูมันทำท่าชะ ไอ้แจ๊คเอ๊ย!!!”

แจ๊คชะงัก ทำท่าแข็งเบ็ด ตากล้องหยุดบันทึกภาพ

การต่อปากต่อคำกำลังจะเริ่มขึ้น

“อ้าว ทำไมอะพี่ป๋น ผมทำผิดตรงไหน หรือว่าแก้ท่าไม่สวย?”

แจ๊คหันไปพูดกับชายร่างสูงที่ผมอันยาวเหยียดของเขาถูกรวบไว้ด้านหลัง ในมือถือถ้วยกระดาษที่ใส่กาแฟสดอยู่

“นี่ ไอ้แจ๊ค อาจารย์เขาให้เอ็งเขียนภาพทิวทัศน์ริมแม่น้ำ ดินทะเลิ่งเขียนทอไอเฟลเนี่ยนะ แล้วดูแต่งตัวเข้า คนเขาจะคิดยังไง”

แจ๊ควางพู่กันลง หันมายิ้มแหยๆ ให้ป๋น แล้วมองไปรอบๆ

“ใครจะคิดยังไง...อันนี้ผมไม่รู้ แต่ที่แน่ๆ คนดูวิดีโอจะต้องคิดว่า ไอ้แจ๊คกำลังนั่งวาดรูปอยู่ที่ปารีส อีอิ”

“ไอ้บ้า!! อือหือ...นี่เอ็งทำอะไรวะเนี่ย ควันโขมงเขียว” ป๋นโวยวายต่อ แล้วส่ายหน้าด้วยความหมั่นไส้

จะไม่ให้ป๋นหมั่นไส้ได้อย่างไร ในเมื่อบรรยากาศรอบๆ ที่แจ๊คกำลังวาดภาพทอไอเฟลอยู่นั้น วิวจริง ๆ ช่างหน้าเป็นพระปรางค์วัดอรุณริมแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วหมอกหนาที่เห็นอยู่นั้นก็เกิดจากควันธูปจำนวนมากที่แจ๊คจุดเอาไว้ใกล้ๆ นี่เอง!!!

“Creative แปลว่า สร้างสรรค์ครับพี่ ศิลปินไอ้ในฝันเลยนะ”

ป๋นส่ายหน้าก่อนจะพูดต่อ

“เออ สร้างสรรค์ แต่พี่มันวิชา painting นะโว้ย จิตรกรรมนะ เข้าใจรีเปล่า เขาให้วาดให้เหมือนไม่ใช่จินตนาการเอาเอง นี่ ถ้ามจริง ๆ เอะ เอ็งจะวาดรูปทอไอเฟลคร่อมแม่น้ำเจ้าพระยาไปทำไมวะ”

แจ๊คลุกขึ้นยืนกอดอก ทำท่าเตะเต็มที ตากล้องวิดีโอตอนนั้นหันไปถ่ายวิวแม่น้ำแทนแล้ว

“อะ ถ้ามแบบนี้แสดงว่าไม่เคยดูหนังเรื่องทิวภาพ...มันเป็น

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่

6

จินตนาการของศิลปินครับพี่ พี่ปั้นเคยมีความฝัน เคยมีจินตนาการไหม ผมมีความฝันอยากไปปารีส เมืองที่ใครๆ ต่างยกย่องให้เป็นเมกกะแห่งศิลปะ มันเป็นเมืองที่สวยอดที่สวยสำหรับศิลปินอย่างพวกเรา และผมต้องไปให้ได้!!”

“เออ เอาเข้าไป เพิ่งเรียนปี 1 ริจะเป็นดีสท์ซะแล้ว แล้วอะไรทำให้เอ็งอยากไปปารีสนักวะ”

“ไว้ผมจะบอกพี่นะ”

“จะบอกเมื่อไหร่” ปั่นอดเข้าซี่ไม้ได้ ชักอยากรู้เรื่องความฝันของรุ่นน้องขึ้นมา

“ถ้านิยายเรื่องนี้มีภาคสอง”

“อ้อบ้า !!!” ปั่นอดตาแจ๊คไม่ได้ “ช่างมึงเว้ย แต่ขอเตือนเลยนะ เอ็งรีบแก้รูปด่วนเลย เขียนพระปรางค์วัดอรุณตามแบบ แล้วก็ให้เหมือนด้วย”

“เหอะน่า พี่ปั้นคอยดู อาจารย์ต้องให้ A ผมแน่นอน”

“ไม่มีทาง ข้าบอกได้เลยว่าไม่มีทาง พี่จงบอกคอนเฟิร์มเลย!!” ปั่นยังคงยืนยัน แถมทำท่าพี่จริงใส่แจ๊ค

“โอ้พี่ปั้น ไม่ส่งเสริมกันบ้างเลย น้องริอุตส์่าตั้งใจจะเป็นศิลปิน ผมว่างงานนี่ A แหงๆ พี่ปั้นคอยดู”

“ไม่มีทาง กูว่า ไม่ C ก็ D”

“A”

“C”

“A”

“งั้น D- เลยแล้วกัน!!”

“อ้าว พี่ปั้น!! ดูพูดเข้า พี่รู้ได้ไง” แจ๊คโวย

“ก็ข้าเป็นคนให้คะแนนเอ็งนี่ โปรเจ็คนี้อาจารย์ให้ข้าเป็นผู้ช่วยสอนเว้ย ไม่งั้นจะแหกขี้ตาตื่นแต่เข้ามาดูพวกเอ็งวาดรูปรี ฮ่าๆ”

พุดจบบั้นก็กระเบิดเสียงหัวเราะดังลั่นจนคนที่เดินผ่านไปมาหันมามอง ส่วนแจ๊คนั้นหน้าสลดไปแล้ว

“แต่่วววววววว เช็งเลย....” แจ๊คว่า

“แต่่วววววววว ลบเลย....” บั้นว่าบ้าง

แจ๊คทำท่าแข็ง หันไปผสมสีลิปรูปห่อไอเฟลออก ปากก็ยังขมุขมิบต่อ

“ถึงว่า...ไม่เคยเห็นพี่ไปไหนแต่เช้าเลย ที่แท้ก็เห็นแก่เงินนี่เอง”

“ไอ้เนี่ย...วอนซะแล้ว อย่ายั่วนะเพีย คนยิ่งง่วง ๆ อยู่” บั้นยกมะเหงกใส่แจ๊ค ก่อนจะยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่ม

“เออ แล้วทำไมพี่ไม่ชวนพี่อาร์ตมาด้วยล่ะ เห็นไปไหนด้วยกันตลอดนี่”

“ไอ้แจ๊ค เอ็งเคยเห็นไอ้อาร์ตมันตื่นไปไหนตอนเช้า ๆ เหรอ แล้วยิ่งเมื่อคืนแม่งทำโปรเจ็ค รับรองว่ากว่าจะได้นอนก็ฟ้าสว่าง...นี่ ๆ ไม่ต้องชวนคุยเลย รีบ ๆ แก้วรูปเช้า นี่ ตรงนี้เอาออกไปเลย ใช้สีทอ้งฟ้าลบเลยลบให้หมด”

“โห...พี่บั้น!!! ไม่ต้องช่วยก็ได้ หมดกัน!!! เดี่ยวผมทำเองพี่!!!”

แล้วตากล้องวิดีโอก็บันทึกภาพรุ่นพี่กับรุ่นน้องกำลังยื้อแย่งพู่กันกับจานสีกันพัลวัน

แม้จะเข้าฤดูร้อนแล้วอาร์ตก็ยังหลับอย่างเป็นสุขอยู่ใต้ผ้าห่ม ไม่สะทกสะท้านกับแสงแดดที่ลอดผ่านหน้าต่างห้องนอนเข้ามาลามเลียใบหน้าของเขาจนร้อนผ่าว

“เมื่อคืนนอนตึกไปหน่อย”

แม่ มักจะได้ยินคำนี้อยู่เสมอ ๆ เมื่ออาร์ตตื่นสายแล้วคาบแปรงสีฟันลงมาฉอเลาะกับแม่

บ้านหลังนี้ไม่มีคนใช้ พ่อของอาร์ตทำงานเป็นผู้บริหารของ

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่

8

ธนาคารแห่งหนึ่ง ส่วนแม่ก็เป็นผู้บริหารบ้าน งานบ้านส่วนใหญ่แม่จึงเป็นคนดูแลทั้งหมด เมื่อลูก ๆ โตพอที่จะช่วยเหลือตัวเองได้แล้ว แม่ก็หัดให้ซักผ้าเอง วันหยุดอาร์ตก็มีหน้าที่ดูแลเก็บกวาดบริเวณบ้าน ล้างมุ้งลวด อาบน้ำสุนัขและตัดหญ้า แต่พอเข้าเรียนที่มหาวิทยาลัยศิลปากร เขาก็เริ่มกลับบ้านผิดเวลา นอนดึก หรือบางครั้งก็ไม่นอนเลย เสาร์-อาทิตย์ก็มีเหตุต้องไปมหาวิทยาลัยอยู่บ่อย ๆ จนเมื่อตอนที่จะเป็นห่วงลูกชายไม่ได้ แม่จะพรวดไปอย่างไรก็ได้ทำให้อาร์ตกลับบ้านเร็วหรือนอนหัวค่ำขึ้น จนในที่สุดแม่ก็ชิน เดียวนี้แม่ต้องกลับมาซักผ้าให้อาร์ต ต้องมาดูแลสนามหญ้าเอง แม่กระทั่งอาบน้ำให้สุนัข เพราะอาร์ตเรียนหนักขึ้นทุกปี

“พี่อาร์ต พี่อาร์ตตื่นเถอะ สายต่วันโแดงแล้ว จะนอนกินบ้านกินเมืองหรือยังง” เสียงเคาะประตูเรียกดังมาจากนอกห้องทำให้อาร์ตจ้วเจียขึ้นมาป่นอบอิบ

“กวนใจจริงไว้วัย คนจะหลับจะนอน เมื่อคืนนอนตั้งตีสี่จะรีบปลุกหาอะไร ยัยจู้บ้า”

“เปิดประตูออกมาคุยกันเดี๋ยวนี้เลยพี่อาร์ต ฟันดกับจู้บไว้ไม่ใช่เหรอ เรื่องเพื่อนจู้บที่จะฝากให้อาร์ตติวนะ”

อาร์ตเฟ็งนึกขึ้นได้ เมื่อสัปดาห์ก่อนน้องสาวบอกไว้ว่าจะพาเพื่อนมาฝากให้เขาช่วยติวให้ เพราะจะสอบเข้าคณะมัณฑนศิลป์ ที่ ๆ อาร์ตเรียนอยู่ และเด็กคนนั้นจะมาหาในวันอาทิตย์

“อ้าว...ก็นัดกันวันอาทิตย์ไม่ใช่เหรอ” เขาแย้ง ทำท่าจะหลับต่อ

“ก็วันนี้แหละวันอาทิตย์ อย่ามัวโอ้อ้ออยู่น่า เพื่อนจู้บเขามาแล้วนะรออยู่ข้างล่าง”

วันนี้วันอาทิตย์เหรอ...อาร์ตเฟ็งนึกออกว่าเมื่อวานบั้นชวนไปวาดรูปที่ริมแม่น้ำเจ้าพระยากับรุ่นน้อง แต่เขาปฏิเสธ แต่ก็ช่างเถอะ

อย่างน้อยโปรเจ็คที่อาจารย์สั่งมาตั้งสามสัปดาห์ก็เสร็จแล้ว เพื่อนของยายจ๊อบก็ไม่ได้มีความสำคัญอะไรนักหนา อาบน้ำให้สบายตัวแล้วค่อยลงไปแช่หน่อยคงไม่เป็นไร...

อาร์ตลุกขึ้นบิดขี้เกียจแล้วทำท่าออกกำลังกายวิดพื้นอยู่ข้าง ๆ เตี้ยง กว่าจะอาบน้ำแต่งตัวเสร็จก็ร่วมหัวโมง

เด็กสาวสองคนนั่งคุยกันอยู่ที่ชิงช้าคู่ใต้ซุ้มการเวกที่อาร์ตปลุกกับมือ การเวกเป็นไม้เลื้อยกลิ่นหอมที่ปลุกยากเอาการ เขาจึงภูมิใจและรักต้นไม้ต้นนี้เป็นพิเศษ

เมื่อลงมาจากชั้นบน อาร์ตก็ทำท่าจะเลี้ยวเข้าครัว แต่เกิดนึกสงสารเพื่อนของน้องสาวที่มานั่งรออยู่นานแล้ว จึงเดินไปที่สนามหญ้าเห็นหลังไวย ๆ นั่งอยู่สองคนก็ตรงเข้าไปหา

“อ้าวลงมาพอดี นึกว่าไม่ยอมตื่น จ๊อบกำลังจะขึ้นไปตามอีกรอบ” จูติมาไวย แล้วหันไปแนะนำเพื่อนให้รู้จักกับพี่ชาย

“นี่ไง พี่อาร์ตของเราที่เล่าให้ตัวฟังไง พี่อาร์ตนี่ พิม-ภาพพิมพ์ เพื่อนซี้ของจ๊อบ”

ภาพพิมพ์ ยืนขึ้นและยกมือไหว้อย่างนอบน้อม อาร์ตกลับยืนนิ่งเหมือนนกมดสะกดก่อนจะรับไหว้...

สาวน้อยที่ยืนอยู่ตรงหน้า รูปร่างออรชรอ่อนแอ้น ผิวขาวอมชมพูสะอาดสะอ้าน อยู่ในชุดกางเกงยีนส์ขาสั้นजूที่ตัดสีเนื้อต้นขาขาวผ่อง เสื้อกั๊กสามสีชมพูอ่อนส่งให้ต้นแขน หัวไหล่ และใบหน้าของเธอระเรื่อเลือดฝาดงามผุดผาดยิ่งนัก อาร์ตรู้สึกว่าคุณหญิงคนนี้สวยเหลือเกิน สวยเสียจนน่าจะจับไปเป็นนางแบบให้วาดภาพ

...นี่หรือเพื่อนยัยจ๊อบ ทำไมถึงดูเป็นสาวนักนะ น้องสาวเรายังกับเด็กปัญญาอ่อน...คิดแล้วก็หันไปมองน้องสาวตัวเอง...ยัยจ๊อบก็เป็นสาวแล้วเหมือนกัน แต่สวยสู้เพื่อนไม่ได้ คงเพราะเป็นน้อง อาร์ต

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่

10

จึงไม่เคยสังเกตเห็นว่าน้องโตแล้ว...แล้วนี่เราแก่หรือยังนะ ก็ยัยจู้บอ่อนกว่าเราตั้งห้าปี...

“เฮ้ย นิ่งเสียทีลิฟต์อาร์ต มัวแต่จ้องหน้าเพื่อนจู้บอยู่นั่น หน้าตัวเลอะอะไรรีเปลาอะพิม...เฮ้ย!!! ยัยนี่ก็วิ่งไปอีกคน!!! สปาร์คกันแล้วรี?”

จูติมาไวย มองหน้าเพื่อนกับพี่ชายที่กำลังจ้องตากันสลับไปมา อารติสะดุ้งเมื่อได้ยินเสียงไวยของน้องสาว รีบกลบเกลื่อนด้วยการหันไปคว้าผ้าขนหนูผืนเล็กที่พาดอยู่บนพนักพิงมาเช็ดซิงซ์ซ้ำตรงที่จะนั่ง

“จะเช็ดไปถึงไหน มันสะอาดอยู่แล้วคะพี่ขา...” จูติมาแหวะ แล้วลุกขึ้นทำท่าจะแยกตัวไป ก่อนไปเธอได้ออกปากฝากฝังเพื่อนสาวกับพี่ชาย แต่ไม่วายเอียงหน้ามาสำทับ

“แล้วอย่ามายุ่งกับเพื่อนจู้บนะ ไม่งั้นจะฟ้องพี่ภา”

แน่ะ มีหวงเพื่อนด้วย!!

แม้จะเข้าฤดูร้อนแล้ว แต่ลมที่พัดผ่านมาเป็นระยะก็ทำให้อากาศที่นั่นเย็นสบาย อาจเป็นเพราะบ้านนี้ปลูกต้นไม้ไว้เยอะจนครีမ်ภาพพิมพ์นั่งอยู่ตรงข้ามอารติเพื่อตอบคำถามที่พรังพรู้ออกมาจากปากพี่ชายเพื่อน...

เรียนห้องเดียวกับยัยจู้บเหรอ (เรียนคนละห้องแล้วจะซี้กันได้ไงอะ)

ทำไมถึงเลือกสอบคณะนี้ (เหอะ...ว่าจะเปลี่ยนไปสอบแพทย์เหมือนกัน)

เลือกคณะนี้เป็นอันดับที่เท่าไร (ขอตุคคะแนนสอบก่อนได้มัย)

เคยวาดรูปมาบ้างหรือเปล่า (เด็กคนไหนไม่เคยวาดรูป ฮี)

และคำถามสุดท้ายคือ ในชั้นเรียนมีพิมเพียงคนเดียวหรือที่อยากเข้าคณะนี้ (จะให้ชวนมาตีวทั้งห้องเลยไหมคะ)

มีพิมพ์เพียงคนเดียวหรือที่อยากเข้าคณะนี้ ...คำถามนี้ทำให้ ภาพพิมพ์คิดถึงประภักดิ์...เพื่อนที่แสนดีของเธอที่เลือกสอบเข้าคณะ เดียวกัน ตั้งแต่สอบไล่เสร็จก็ยังไม่เจอกันเลย เขาหายไปไหนของเขานะ....

“อะแหม่ม!!! คุณไม่ตอบคำถามผมก็ไม่ว่า แต่นั่งเหม่อแบบนี้ เสียมารยาทนะรู้หรือเปล่า”

โฮ้!! โดนเข้าแล้วไหมล่ะยัยพิมพ์...ยัยจับมันเตือนมาแล้วเชื่อว่า พี่ชายของมันปากร้าย...

“เอ่อ...ขอโทษค่ะ” ชิ เรื่องของชั้นยะ!!

“มีอีกเรื่องหนึ่งที่ผมอยากจะขอร้อง...จะเรียกว่าสั่งก็ได้ คือเวลา มาเรียนกับผมกรุณาแต่งตัวให้เรียบร้อยด้วย ไ้กางเกงขาสั้นจู้ดจู้กับ เสื้อกล้ามเว้า ๆ แหว่ง ๆ นะ นอกจากจะไม่ช่วยให้คุณสอบติดแล้ว ยัง ทำให้ผมเสียสมาธิในการสอนด้วย” อ่า...นายอาร์ตitudะไรออกไป!!!

จึกกกกกกกกกก อีตาพีอาร์ต!!! นี่มันเรื่องส่วนตัวของชั้น นะยะ!!!

“หืม...?? เสียสมาธิ? ยังไงคะ?” ภาพพิมพ์จุนขาด แต่ก็พยายาม รักษามารยาท ถามออกไปเรียบ ๆ จำไว้ละอีตาพีอาร์ตจอมเหิน!!!

“ก็...เวลาคุณแต่งตัวไม่เรียบร้อย จะหยิบจะจับอะไรมันดูเก้งก้าง ไปหมด ต้องคอยระมัดระวัง เดี่ยวก็ตึงขากางเกง เดี่ยวก็เอามือทาบ หน้าอก ทำอะไรก็ไม่ถนัด ผมเห็นแล้วรำคาญ...นี่ ๆ ไม่ต้องมามองผม ด้วยสายตาแบบนั้นหรอก น้องสาวผมก็อายุเท่าคุณ เห็นมันมาตั้งแต่ ตีนเท่าฝ่าหอย เด็กรุ่นนี้แต่ไปยังไงผมก็ไม่สนหรอก ที่พูดเนี่ยหวังดี อยากให้ตั้งใจเรียนมากกว่าหวังสวย ห่วงเช็กชี”

เฮ้!!! เด็กเรียนรักสวยรักงามไม่ได้หรือคะพี่ชา...ภาพพิมพ์ปรี๊ด สุด ๆ ว่าห่วงสวยยังไม่ไครธเท่ามาหาว่าเราห่วงเช็กชี อีตาพีอาร์ตนี่สงสัย จะญาติตีกันไม่ได้เสียแล้ว แบบนี้ต้องอัดกันชกตั้ง!!! คิดแล้วก็อ้าปาก

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่

12

เตรียมเตียงเต็มที แต่อาร์ตีทำท่าไม่รู้ว่าไม่รู้ไม่ชี้ หันไปหยิบดินสอ EE กับ กระดานวาดรูปมาวางบนตักแล้วเริ่มสาธยายถึงปฐมบทของการเป็นนักเรียนศิลปะ ภาพพิมพ์จึงได้แต่เอ็งๆ แล้วก็ต้องสงบปากสงบคำ เก็บความโกรธไว้ แล้วนั่งฟังเล็คเชอร์ของเขาไปเรื่อยๆ

อาร์ตีเริ่มบทเรียนด้วยการให้ภาพพิมพ์ใช้ดินสอฝนบนกระดาษ เป็นวงกลมบ้าง วงรีบ้าง สามเหลี่ยมบ้าง สี่เหลี่ยมบ้าง โดยไม่สอนอะไรเลย จนเธออดสงสัยไม่ได้แต่ก็ไม่กล้าถาม ได้แต่เก็บความสงสัยนั้นเอาไว้ในใจ สิ่งงานเสร็จอาร์ตีก็หายจ้อยไปเลย ทิ้งให้เธอนั่งจมอยู่ที่ซิงช้าเพียงคนเดียว จุดีมาก็ออกจากบ้านไปเรียนทอควิซาในสาขาที่ตนเลือกสอบเช่นกัน มือก็ฝนดินสอไปเรื่อยๆ ใจก็คิดถึงพี่อาร์ตคนนี้ ดูท่าทางเป็นคนหัวแข็ง ชี้ก็ก่น่าดู หน้าตาก็หล่ออยู่หรอก แต่ปากร้ายเอามากๆ แล้วไอ้คำ คุณๆ ผมๆ ที่พูดกับเธอก็ฟังดเหม่งๆ ชอบกลหรือเขาไม่เต็มใจสอนแต่เกรงใจน้องสาว... เฮ้อ!! เบื่อ...เซ็ง...เกร็ง...จะสอบติดมัยเนี่ย.....

บ้ายแก่...

ภาพพิมพ์เองก็เมื่อยมือแทบแย่ นี่เรามานั่งฝนดินสอหาอะไรกัน แทนที่จะเอาเวลาไปอ่านหนังสือสอบ แล้วไอ้การฝนดินสอฝนมือเนี่ยมันจะช่วยให้สอบได้จริงหรือ...กำลังคิดเพลีนๆ อาร์ตีก็เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้า...

มาแล้วหรือพี่หีน!!!

“วันนี้พอแค่นี้ก่อน ช่วงนี้ปิดเทอมแล้ว คุณมาหาผมทุกวันก็แล้วกัน กลางวันมาตีวศิลป์ กลางคืนก็อ่านหนังสือไป แล้วพรุ่งนี้เอาสี่โปสเตอร์กับอุปกรณ์ระบายสีมาด้วย อย่าลืมนะว่าไม่มีใครช่วยคุณ

ได้นอกจากตัวคุณเอง”

ภาพพิมพ์คันทันปากยุบิบ อยากจะถามว่าไอ้การที่มานั่งฝนมืออะไรนี้จะช่วยให้เก่งขึ้นได้ยังไง แต่ก็ต้องตั้งใจไว้ เอาเถอะ ลองดูซึกตั้งแต่นั้นก็ท้อใจว่าเชื่อฟิอาร์ทคนนี้แล้วจะสอบได้หรือเปล่า มันจะคุ้มไหมกับการเชื่อใจผู้ชายคนนี้ ดูท่าท่าเข้าลี เหมือนไม่อยากจะสอน...ถึงตอนนั้นพิมพ์ได้ข้อสรุปพอเป็นไอ้เดียวว่า อาร์ตีเป็นผู้ชายประเภทโอหังแกมหยิ่งติดแอ็คอาร์ท คงถือตัวว่าเป็นเด็กศิลปินที่ตายละ...แต่นัยน์ตานั่นกลับแฝงแววประหลาด ดูเป็นคนมุ่งมั่น จริงจังและน่าค้นหา...มันแย่ง ๆ กันยังไงชอบกล...ภาพพิมพ์ไม่แน่ใจว่าตัวเองดูคนออกหรือเปล่า

เกือบเที่ยงคืนแล้ว...

คืนนี้อากาศคอบอ้าว อาร์ตีนั่งกางเกงเลไม่สวมเสื้อ ผิวสีแทนของเขาดูคมเข้มขึ้นเมื่อถูกแสงจากโคมไฟเขียนแบบฉายลงมา พัดลมตั้งโต๊ะพอจะช่วยคลายร้อนได้บ้าง แต่ก็น่ารำคาญเมื่อมันชอบส่ายมาพัดกระต๊ากเขียนแบบของเขาจนปลิวว่อน

อาร์ตีนั่งจิบกาแฟกลางมองกระดาษที่ปลิวไปมาเหมือนมันกำลังเต็นระบำให้เขาดู งานชิ้นนั้นเสร็จก็ต้องต่อชิ้นนี้และชิ้นต่อไป ไม่มีว่างเว้น ไม่รู้ว่าคิดถูกหรือเปล่าที่เลือกเรียนสาขาออกแบบตกแต่งภายใน...

เงียบ ๆ อย่างเขานี้อดคิดถึงใครบางคนไม่ได้...

...ยัยเด็ก ม.6 คนนั้นหลับหรือยังนะ คงไม่มีปัญญาอยู่จนตีกับานนี้หรือท ทำทางบอบบางอย่างนั้นจะเรียนศิลปะไหวรี แล้วพຽ່นี้ต้องหอบข้าวของมาเรียนกับเราอีกคงเหนื่อยแยะ ช่วยไม่ได้ อยากเรียนทางนี้ก็ต้องอดทนกันหน่อย ขึ้นทำใจดีด้วยเดี่ยวเหลืองพลอยจะไม่ตั้งใจเรียน เกิดตัวให้แล้วไม่ติดเสียชื่อไอ้อาร์ทแยะ ปล่อยให้เจ้าหล่อนคิดว่า

สะตุตรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่

14

เราเป็นคนดูอย่างนี้ดีกว่าจะได้กลัว แต่เธอก็...น่ารักดีนะ ผิวขาวอมชมพู ปากนิด จมูกหน่อย ผมซอยสั้นรับกับใบหน้านั้นก็ดูเก๋ดี เอ้อ...เด็ก ม.6 นะ...

ไม่ทันที่สมองจะคิดฟุ้งซ่าน ก็รีบบอกตัวเองว่า “เรามีแฟนแล้วนะ ไม่มีสิทธิ์ไปยุ่งกับใครอีก”

อาร์ตคิดถึงคนโน้นที่ คนนี้ที่ แล้วก็ยิ้มให้กับตัวเองก่อนที่จะล้มตัวลงนอนแล้วหลับไปด้วยความสุข...

๒

ภาพพิมพ์กำลังจัดกระเป๋าจะไปมีที่ติดกับเพื่อน ๆ เป็นครั้งสุดท้ายก่อนที่จะอำลาจากกัน เธอเรียนที่โรงเรียนนี้มาตั้งแต่ชั้น ม.1 หกปีเต็ม ๆ ที่โรงเรียนนี้หล่อหลอมความรู้ เป็นเสมือนบ้านเก่าที่คุ้นเคยมานานแสนนาน ตอนนี้เธอจบจากโรงเรียนแห่งนี้แล้ว และก้าวต่อไปในชีวิตก็คือ ต้องสอบเข้าเรียนต่อมหาวิทยาลัยให้ได้...

“ฝนตกอย่างนี้ แยกยังจะต้อไปกันอ่าวอีกหรือยัยพิมพ์” มนัสชนก พี่สาวแสนสวยของภาพพิมพ์ยื่นป้อนอุบอิบอยู่ข้าง ๆ

“แหมพี่นุก นี่มันฝนหลงฤดู ที่นั่นฝนอาจไม่ตกก็ได้ น้า...อย่าห้ามพิมพ์เลยนะ พี่นุกก็เคยเรียน ม.6 มาก่อน คงเข้าใจว่าเวลาที่เพื่อน ๆ เรียนจบ แล้วต้องจากกันนะมันเศร้าขนาดไหน แล้วก็...”

“เออ...เออ...พอเถอะ ฉันเข้าใจแล้วละ ไม่ต้องซักแม่น้ำทั้งห้า เหตุผลของพวกแกมันเยอะหนัก จะไปก็ไป แล้วระมัดระวังตัวด้วยละ”

“ค่า ไม่ต้องห่วงค่ะ พ่อแม่ของนายต้อมก็ไปด้วย มีผู้ใหญ่อยู่ด้วยไม่อันตรายหรอกค่ะ” ภาพพิมพ์ได้แต่หัวเราะซ้ำท่าทางแกล้งเนียนของพี่สาว แล้วโผล่เข้าไปกอดด้วยความรัก

ริมทะเลกันอ่าว...

ท้องฟ้าสดใส มีปุยเมฆลอยอยู่ลิบ ๆ แสงแดดแรงกล้าส่องลงบน

หาดทรายขาวสะอาด ทะเลเรียบถึงมีคลื่นเล็กน้อยกับลมโชยเบาๆ ทำให้บรรยากาศดูดีเป็นพิเศษ

ขณะที่รถตู้กำลังพากลุ่มนักเรียนจบใหม่มาถึง ภาพพิมพ์ก็เห็นลูกสุนัขสองตัววิ่งเล่นคลอเคลียกันอยู่ริมทะเล มันไล่จับหางจับหูหยอกเย้ากันจนตกลงไปในทะเลหลายครั้ง

“หมาทะเล!!! หมาทะเล!!!” ภาพพิมพ์ตะโกนพลางชี้ให้เพื่อนดูด้วยความดีใจ จุติมารีบหันไปมองตามเพื่อน

“อะไรของตัวอะ หมาทะเล?”

“ก็โน่นไง หมาทะเล”

“ยัยบ้า ฉันเห็นแต่ลูกหมาสองตัว” จุติมาแย้ง

“อะ ลูกหมาสองตัว อยู่ที่ทะเล แล้วจะเป็นหมาภูเขาหมาป่าไปได้ยังไง? ก็ต้องหมาทะเลลียัยจับ ฮ่าๆๆ”

เพี้ยะ!!! เสียงจุติมาพาดเข้าที่ต้นแขนของภาพพิมพ์ดังสนั่นรถ

บ้านพักที่ภาพพิมพ์กับเพื่อนๆ ไปพักกันเป็นบังกะโลของครอบครัวนายต้อมเพื่อนร่วมห้อง มีความเป็นส่วนตัวมากพอที่จะสนุกสนานกันโดยไม่รบกวนใคร เมื่อภาพพิมพ์และเพื่อนๆ ไปถึงพ่อแม่และพี่ๆ ของนายต้อมก็ให้การต้อนรับอย่างเป็นกันเองและปล่อยให้เด็กๆ สนุกกันตามสบายโดยพวกเขาแยกตัวไปคุมเชิงอยู่ห่างๆ พวกหัวโจกก็จัดการให้มีแคมป์ไฟกันอย่างสนุกสนาน พวกผู้ชายเตรียมตัวจัดข้าวของ หาฟืนไว้ใช้ตอนกลางคืน ผู้หญิงสามสี่คนติดรถปิ๊กอัพของพ่อนายต้อมเข้าไปในตลาดหาซื้ออาหารทะเลมาปิ้งย่างกัน ส่วนพวกซี้เกียจที่เหลือนก็เสนอตัวเป็นฝ่ายบันเทิงจับกีตาร์กับเมาท์ออร์แกนขึ้นมาบรรเลงเพลงกล่อมเพื่อนๆ จนทุกอย่างตระเตรียมเสร็จเรียบร้อย ทุกคนจึงแยกย้ายกันไปอาบน้ำแต่งตัว กว่าจะพร้อมหน้าพร้อมตากันก็เกือบทุ่ม

แล้วปาร์ตี้ล่าลาชีวิตรักนักเรียน ม.6 ก็เริ่มขึ้น ผู้ชายส่วนใหญ่จะดื่ม

ไวน์คูเลออร์ สาว ๆ ก็ดื่มน้ำส้มบ้าง น้ำอัดลมบ้าง บางคนซ่าหน่อยก็ แอบจิบไวน์คูเลออร์กับเขาด้วย คนที่ไม่ดื่มก็วางตัวเป็นบอดีการ์ดดูแล ความเรียบร้อย และสุดท้ายคอยดูแลเพื่อนที่เมาเพียงจนไม่สามารถ เดินขึ้นบ้านเองได้ไปส่งจนถึงที่นอน

ยิ่งตีอากาศที่เคยร้อนก็กลับกลายเป็นเย็นเฉียบ คนที่ครีမ် มาตั้งแต่เย็นก็มีอาการเมากันตามประสาเด็ก ม.6 ที่ไม่เคยรู้ฤทธิ์ของ แอลกอฮอล์ บ้างลุกขึ้นร้องเพลง บ้างก็หันไปกอดคอเพื่อนที่นั่งอยู่ข้าง ๆ แล้วแย่งกันพูดถึงเรื่องราวเก่า ๆ พลังร้องให้เสียใจที่ต้องจากกัน พวกผู้หญิงก็ทำตาแดง ๆ เหมือนจะสั่งลาว่าต่อไปนี่คงไม่มีวันที่ทุกคน จะได้มาพบกันในสถานะเช่นนี้อีกแล้ว

นายต้อม เจ้าของบ้านพักชายทะเล พอดื่มได้ที่ก็เที่ยวเดินรอบวง หยอกคนโน้นเข้าคนนี้เป็นที่สนุกสนานของเพื่อน ๆ แล้วก็มาหยุดยืน โยกตัวอยู่หน้ากองไฟทำตัวเป็นพิธีกรพูดเสียงอ้อแอ้

“สวัสดิ์คาราบท่านสุภาพบุรุษ และท่านสุภาพสตรีทั้งหลาย เป็นเวลาหลายปีแล้วที่เราได้เรียนร่วมห้องกันมา... คินนี้เป็นโอกาส สุดท้ายแล้วที่เราจะได้สนุกด้วยกัน ผมเลยขอถือโอกาสนี้ ขอประกาศให้ ทุกคนรับรู้อย่างเป็นทางการว่า...”

“ประกาศอาราย” เพื่อน ๆ ที่ล้อมวงกันอยู่ตะโกนแซว

“ประกาศว่า กระพัมจะเป็นผู้กำกับภาพยนตร์ชื่อดังในอนาคต จะทำหน้าที่เจ็ดเรื่องเจ็ดแนวไม่ซ้ำกัน ฮ่า ๆ ๆ ๆ”

“ให้เขาจ้างเอ็งเรื่องแรกก่อนเถอะ ฮีว ๆ ๆ ๆ” กลุ่มเพื่อนส่ง เสียงฮากันเต็มที

“เออ ๆ พวกเอ็งคอยดูก็แล้วกัน อีกไม่กี่ปีจะเห็นชื่อข้าบนจอหนัง แน่ ๆ แต่ตอนนี้ขอประกาศอีกเรื่องหนึ่ง...ว่า”

นายต้อมพูดค้างไว้แล้วหันมาทำตากรุ่มกริมใส่ภาพพิมพ์ จน เธอรู้สึกเอะใจว่าเจ้าเพื่อนคนนี้จะมาไมไ่ไหนกันนะ แล้วแก้มเนียนก็ ฉิดเลือดฝาดสีชมพูเรือ่เมื่อได้ยินคำพูดต่อมาของนายต้อม

“เจ้าพัดกับยัยพิมเลือกสอบคณะเดียวกัน มหาลัยเดียวกัน และจะเป็นแฟนกันต่อไป ฮิ้ว...”

สิ้นคำนายต้อมเพื่อน ๆ ก็ปรบมือกันเกรียว เพราะทุกคนรู้จักมานานแล้วว่าภาพพิมพีกับประภักร์สนิทสนมกันมากพอจะอนุโลมว่าเป็นแฟนกันได้ แต่คำพูดที่เรียกเสียงฮาของนายต้อมกลับทำให้ภาพพิมพีทำหน้าไม่ถูก จึงค่อยลุกขึ้นเสียงออกจากกลุ่มเพื่อนอย่างไม่ให้เสียมารยาท แล้วเดินหายไปในความมืด

“ไอ้บ้าเอ๊ย เมาแล้วปากเสีย” ประภักร์ตะโกนตายนายต้อมแข่งกับเสียงโห่ฮิ้วของเพื่อน ๆ ก่อนที่จะลุกเดินตามภาพพิมพีไป

“ไปไหนอะ พัด” จุติมาตะโกนไล่หลังมา ทำท่าจะลุกตาม

“ไปดูพิมหน่อย จิบอยู่นี่แหละไม่ต้องห่วง”

ที่โซดหินใหญ่ริมทะเล ภาพพิมพีนั่งอยู่ในความมืด

“พิมไม่สบายใจใช่ไหมที่ไอ้ต้อมมันพูดอย่างนั้น” ประภักร์พูดทำลายความเงียบหลังจากลิ่งเลือนยาวนานว่าจะพูดเรื่องนี้ดีไหม

“เปล่าหรอก พิมไม่ได้ไม่สบายใจอะไรหรอก แต่พิมทำหน้าไม่ถูก”

“ทำไมถึงทำหน้าไม่ถูกล่ะ”

“พัดจะให้พิมยอมรับเรื่องนี้กับเพื่อน ๆ เหรอ”

“กับเพื่อน ๆ มันไม่สำคัญหรอก แต่กับพัดล่ะ พิมจะยอมรับไหม” ประภักร์ได้โอกาสจึงรุกถาม

“พิมยอมรับว่าพัดเป็นเพื่อนชายที่สนิทที่สุดของพิม แต่เราเพิ่งจบ ม.6 ได้ไม่กี่วันเอง และกำลังจะสอบเข้ามหาลัย พิมอยากเอาสมองไปคิดเรื่องเรียนต่อมากกว่า แล้วเราก็กังอยู่ในช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อ ใครจะรู้ว่าพอไปเรียนมหาลัยแล้วพัดอาจพบเพื่อนใหม่ที่ถูกใจกว่าพิมก็ได้”

“...พิมปฏิเสธพัด” ประภักร์หน้าเสีย น้ำเสียงสั้นเล็กน้อย

“มันไม่เลวร้ายขนาดนั้นหรอก” ภาพพิมพีพูดเสียงตลก ๆ พยายาม

ทำบรรยากาศให้ดีขึ้น แต่ประภักษ์ไม่รับมุข

“ยังไงเราก็เป็นเพื่อนกัน พัดเป็นกำลังใจให้พิม พิมก็เป็นกำลังใจให้พัด เราจะไปสอบด้วยกัน และไปเรียนที่ศิลปากรด้วยกัน เหมือนที่เคยตกลงกันไว้ไง” ภาพพิมพ์พูดพลางเอื้อมมือไปแตะชายเสื้อของเพื่อนชายตึงเล่นเบาๆ

“ถ้างั้น... พิมให้สัญญาได้ไหมว่าจะไม่มีใครอีกนอกจากพัด” ประภักษ์รุกอีก

ภาพพิมพ์พูดไม่ออก รู้สึกอึดอัดขึ้นมาทันที พยายามคิดหาคำตอบที่จะทำให้อีกฝ่ายสบายใจที่สุด

“ถ้าพิมจะให้สัญญาใครสักคน นั่นหมายความว่าพิมต้องทำตามสัญญานั้นได้ เราสองคนต้องคบกันอีกนาน พัดอย่าคาดหวังอะไรจากพิมเลย แล้วพัดก็รู้นี้ ว่าพิม...ก็...ไม่ได้มีใคร...”

คำสุดท้ายของพิมทำให้ประภักษ์ยิ้มได้ ถึงภาพพิมพ์จะไม่ยอมรับว่าชอบเขา แต่การแสดงออกเท่าที่พัดเข้าใจก็คือเธอรับไม่ตรีจากเขา เขายังมีโอกาสที่จะชนะใจเพื่อนสาวคนนี้ หลังจากเข้าไปเรียนที่ศิลปากรด้วยกัน ได้ใช้ชีวิตนักศึกษาาร่วมกัน ความรักก็จะงอกงามขึ้น แล้วเมื่อเรียนจบ... แค่คิดก็สุขล้นเหลือแล้ว...

ประภักษ์เหลียวมองดูเงาตะคุ่มในความมืดนั้นแล้วยังรู้สึกรักขึ้นมาจับใจ อยากเข้าไปโอบไหล่ สัมผัสสีผิวนุ่มนนั้นเกี่ยวกับอัยชมระลอกคลื่นยามต้องแสงที่สาดส่องมาจากเรือประมง แต่สิ่งที่ตัดสินใจทำก็คือ...

“เรากลับกันเถอะ เตียวเพื่อน ๆ จะเป็นห่วง” แล้วประภักษ์ก็ออกเดินนำเพื่อนสาวตรงไปยังแสงสว่างที่ส่องมาจากบังกะโหล

เมื่อกลับจากมีทตั้งอำลา ม.6 เพื่อนๆ ต่างก็แยกย้ายกันไป กวดวิชาในสาขาที่ตัวเองเลือกเรียนต่อจนแทบไม่มีเวลาติดต่อกัน รวมทั้งภาพพิมพ์ด้วย โดยปกติทุก ๆ ปีเดือน ภาพพิมพ์จะไปช่วยงานที่ร้านตัดเสื้อของพี่สาวที่สยามสแควร์ แต่ปีนี้เธอต้องหอบอุปกรณ์วาดรูป

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่ 20

ไปที่บ้านอารติแทน

เมื่อคืนภาพพิมพ์นอนตึกเพราะอากาศร้อนมาก จึงลุกมานั่ง
ฝนดินสอตามที่อารติสอนเอาไว้ กว่าจะได้นอนจริงๆ ก็เกือบตีสาม

ภาพพิมพ์เคยคิดเหมือนกันว่าทำไมคนเราต้องชวนชวชาญแข่งขัน
กันสอบเข้ามหาวิทยาลัยปีหนึ่งๆ เป็นเรือนแสน เมืองไทยของเราน่าจะ
มีทางออกที่ดีกว่าการตะเกียกตะกายแย่งที่เรียนกันทุกปีแล้วก็มีผิดหวัง
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เธอเคยเถียงกับประภักดิ์ในเรื่องนี้ เพื่อนชายให้ความเห็นว่า
เมื่อมันแก้ไขอะไรไม่ได้ก็ควรจะสิ้นใจไปตามกระแส ภาพพิมพ์
เถียงว่าประภักดิ์ไม่มีจุดยืน ยังจำได้ว่าเพื่อนชายหัวเราะกับคำว่า “ไม่มี
จุดยืน” แล้วยังทำด้วยว่า ยังไงพิมพ์ก็หนีระบบนี้ไม่พ้น ตอนนั้นเธอก็เริ่มจะ
เห็นจริงกับเพื่อนเสียแล้ว เมื่อตัวเองต้องมานั่งหลังชดหลังแข็งเตรียมตัว
ออกไปแข่งขันกับเพื่อนร่วมรุ่นนับแสนคน เพื่อให้ได้เข้าไปเป็นคนหนึ่ง
ในมหาวิทยาลัยของรัฐตามค่านิยมของสังคมที่ปลูกฝังกันมานาน

ขณะกำลังหลับสบาย ภาพพิมพ์ก็ได้ยินเสียงเคาะประตูเรียก
เธอลุกขึ้นไปเปิดประตูทั้งๆ ที่อยู่ในชุดชั้นในตัวน้อย แล้วเดินกลับมา
ล้มตัวลงบนที่นอนอีก

“เฮ้ย...จะนอนต่ออีกหรือหล่อน วันนี้ต้องไปวาดรูปที่บ้านยายจู้บ
ไม่ใช่หรือ”

มันส์ชนกเตือนความจำ พลังทำตาเล็งตาน้อยต่อว่าที่น้องสาว
นุ่งชุดชั้นในนอนว่าเป็นสาวเป็นแม่ทำไมไม่สวมชุดนอนให้เรียบร้อย
ใครเข้ามาเห็นเข้าจะว่าอย่างไร

“แกว่าใหม่มา การใส่ยกทรงตลอดคือสิบสี่ชั่วโมงอาจทำให้เป็น
มะเร็งเต้านมนะ”

“ก็เมื่อคืนอากาศมันร้อนแทบตาย แล้วห้องพิมพ์มืดชืดอย่างนี้
ใครจะมาเห็น พี่นงสงสัยจะแก้แล้วนะถึงขี้น้อยอย่างนี้”

มันส์ชนกฟาดต้นแขนน้องสาวข้อหาปรับปรำพี่สาวว่าแก้

“รีบอาบน้ำแต่งตัวลงไปกินข้าวนะยะ นี่มันเก้าโมงกว่าแล้ว”
ภาพพิมพ์ตาเหลือก เก้าโมงแล้วหรือนี่!!! ว่าแล้วก็แต่งตัวขึ้น
พุ่งเข้าห้องน้ำทำธุระส่วนตัวแล้วติดรถพี่สาวไปที่บ้านอารีตัวอย่างด่วน

อารีที่นั่งคุยกับบั้นอยู่ที่ซึ่งเข้าใจซุ่มการเวก ถัดออกไป แจ็คกำลัง
ถือสมุดไม่มีเส้นกับดินสอ EE วิ่งโลว่าตรวจปฐนุขของอารีที่อยู่

“อยู่หนึ่งๆ ลีไ้ปุ่ย ให้เป็นนายแบบดีๆ ไม่ชอบ เตี่ยวเอาไปทำ
ลูกชิ้นชะนะนี่”

“ที่บ้านเอ็งกินหมาด้วยรีวะไ้แจ๊ค” บั้นนี่ก้าคำพูดของแจ๊ค
จึงหันไปแซว

“บ้านผมไม่กินหมาครับ” แจ๊คตอบโดยไม่หันมามอง ตายังจ้อง
อยู่ที่เจ้าปุ่ย มือจับดินสอลากรวดเร็ว

“แล้วตัวเอ็งล่ะ กินไหม” บั้นไม่เลิกแหงรุ้น้อง

“จะกินวันนี้แหละ พี่อย่าชวนผมคุยสิ มันกำลังนั่งอยู่” แจ๊ค
หันมาถลึงตาแวบหนึ่ง ตอบเสียงหงุดหงิด

บั้นหัวเราะระ่า ได้แกล้งรุ้น้องแล้วสบายใจ จึงหันมาคุยกับ
อารีติดต่อ

“ไหนบอกว่าวันนี้ไม่ว่าง ต้องอยู่บ้านช่วยตีให้เพื่อนัยจับ
กุไม่เห็นหมาซักตัว อ้อ เห็นไ้ปุ่ยตัวเดียว”

บั้นปากเปราะเสมอเวลาไม่สบอารมณ์ แต่อารีไม่เคยถือสา
เพราะใครๆ ก็รู้กันดีว่าบั้นเป็นคนปากร้ายใจดี ซึ่สังสาร อารีตียังนึกก้า
วันหนึ่งเขากับบั้นเดินไปกินข้าวแถวท่าพระจันทร์ แล้วเจอขอทานนั่ง
อยู่ริมทางเท้า แล้วบั้นก็เริ่มบ่น

“ซ้าเซ็งกับขอทานพวกนี้จริงๆ ทำไมไม่มีใครรับผิดชอบกับ
เรื่องนี้นะ กรมประชาสงเคราะห์เขาทำอะไรอยู่เอ็งรู้ไหม แล้วพวก กทม.
ล่ะ ทำไมถึงปล่อยให้คุณลุงคุณป้าพวกนี้แก่ออกมานั่งขอทานกันเต็มบ้าน

สะตุรักน้องใหม่ หัวใจแถมสี่ 22

เต็มเมือง”

พูดจบป็นก็ควักเหรียญสิบบาทมาหย่อนลงในกระป๋องของ
ขอทานคนนั้น

“กุสสารเขาอะ” ป็นพูดลอยๆ เมื่อเห็นอาร์ตีหน้าท่าง

ป็นมาหาอาร์ตีเพื่อชวนไปเดินสวนจตุจักร เรื่องแบบนี้อาร์ตี
ไม่เคยปฏิเสธเพื่อนถึงแม้บางครั้งจะอดนอนมาทั้งคืน ถ้าป็นมาหา
ถึงบ้านแล้วชวนเขาออกไปไหนก็ไม่เคยพลาด แต่วันนี้เพื่อนัยจับจะมา
ตีที่บ้าน ทำให้อาร์ตีรู้สึกเหมือนตัวเป็นครูที่ต้องรับผิดชอบลูกศิษย์
โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้

“ว่าไง ไหนล่ะ ลูกศิษย์ของมึง”

“กูก็ไม่รู้เหมือนกันวะ ดูๆ ก็เป็นคนมีวินัย ไม่คิดว่าจะเหลวไหล”

“เขาคงไม่คิดเรียนจริงจังหรือมั่ง” ป็นตั้งข้อสังเกต อาร์ตีได้แต่
ยกไหล่ตอบอะไรไม่ถูก รู้สึกเพียงว่ารู้จักเด็กคนนี้น้อยเกินไป

“งั้นเราไปจตุจักรกันเถอะ ไม่ต้องรอรอก ป่านนี้ไม่มาแล้ว”
ป็นชวนต่อ อาร์ตียกหน้าเห็นด้วย กำลังจะลุกขึ้น

“โอ้ว พี่อาร์ต นั่นเพื่อนน้องจับหรือเปล่าอะครับ นำรัากกกก...”
แจ๊คที่นั่งสเก็ตรูปเจ้าปุยอยู่หยุดวาดทันทีแล้วมองตาค้าง
ส่งเสียงครางเบาๆ มาที่ซิงช้า

อาร์ตีกับป็นมองตามไปก็พบกับร่างของเด็กสาวคนหนึ่ง วันนี
เธอสวมกระโปรงสีเหลืองสดใส เสื้อสีขาวเรียบร้อย กำลังกักทายนแม่ของ
เขาอยู่ที่ประตูหน้าบ้าน

“นั่นล่ะเพื่อนัยจับที่มาตีวกับกู ที่วันนี้ล่ะแต่งตัวเรียบร้อยมา
เชียว” อาร์ตียกหน้าใส่เพื่อน

“ทำไมวะ เขาออกจะดูอ่อนหวาน” ป็นถามด้วยความสงสัย

“หวานซ่อนเปรี้ยวนะสิ เจอแบบนี้ล่ะเซ็ดพันตาย...วันแรกที่